

biti tolmač najprisrčnejših želj, prav iskrena hvala. Ali pri tem ne sme ostati. Živo se imamo zavedati važnosti prvega koraka, ki smo ga storili proti cilju, po kojem so uže hrepeneli naši pradedje. Naj se od ust do ust po širni zemlji razlega, kar so si na Trsatu obljubili bratje ob ljubeznipolnem objemu. Zraven tega pa naj vsacega izmed nas prešinja dolžnost, stati za idejo združenja avstrijskih Jugoslovanov pri najljubejšem sovražnem naskoku kakor skala. Žalibog je bilo narodu slovenskemu treba prestati dolgoletnih najbridkejših izkušenj, morala ga je zla osoda privedi trdno do brezdnja, in morala se je uže dvigniti tista peklenska roka, ki ga z zadnjim sunkom hoče pehniti v brezdanjo temo smrti, žalibog vse to se je moralo zgoditi, da se je utelesila edino resilna ideja, ideja zjedinenja Jugoslovanov. Sedaj pa kvišku srca, ganimo roke! Če si pomagamo sami, tedaj i pomagamo Bogu.

Kaj pa reko naši sovražniki?

Nemški, madžarski in laški listi kar sikajo od jeze in kričijo, da jih mora slišati ves svet, da so Hrvatje in Slovenci veleizdajci, cesarju nezvesti itd. Našo vlado seveda neutrudno ščujejo, da bi tiste, ki so se drznili priti k bratskemu shodu, kar dala obesiti, somišljenike pa pometati v najtemnejše ječe. Nič jih uže dolgo ni tako razjarilo in tako vznemirilo, kakor opisani shod. Nam bodi le v najzanesljivejši dokaz, da smo z idejo jugoslovansko zadeli pravo, in da se edino po tem pokretu moremo rešiti krvoločnih zob sovražnikovih, zraven tega pa nas naj tem bolje bodri, da ne odnehamo in ne omagamo na potu, ki smo ga nastopili v svrhu sebeobrane ter v znamenju neomejne zvestobe do Avstrije in nje cesarja.

Interpelacija

državnega poslanca Žičkarja in tovarišev do Nj. ekselence ministerskega predsednika kot vodjo notranjega ministerstva in do Nj. ekselence pravosodnega ministra.

(Po stenog. zapisniku.)

V št. 35. »Slov. Gosp.« dne 1. sept. 1898 je bil naslednji članek natisnjen:

„Gospod Zoff.

Citateljem »Slov. Gosp.« je dobro znano, kdo je gospod Zoff. On je vodja okrajnega glavarstva v Slovengradcu. A dasi je tudi tako velik gospod, »Slov. Gosp.« se ga ne boji in zato bo mu danes nekoliko zrahljal njegove nemške kosti.

moja zdravila, in njim vzel vso moč. Kdor je to podoba prinesel v palačo, je zakrivil cesarjevo smrt. Tako je govoril bonc, njegovi pristaši pa so mu pritrjevali in grozno preklinjali sv. križ in njegove častilce. Zdaj jih pomiri princ in vpraša:

«Kdo je prinesel sem-kaj krščansko znamenje?»

Jaz sem se nadejal smrti, ako odkritosrčno odgovorim na to vprašanje. Vendar Bog in preblazena devica, kateri sem se v svojem srcu priporočil, sta me osrčila, da sem odgovoril:

«To ni samo krščansko znamenje, ampak tudi podoba Sinu božjega, ki je za zveličanje sveta umrl na križu. Ta križ je moj.»

«Zdaj poberem križ iz tigrove kože in ga hočem djati v žep. A pagani mi ga zbijejo iz rok in ga teptajo z nogami. Tudi mene so silili k temu. A razodenem jim, da rajši umrjem, kakor to storim. Zato zapove princ, da me morajo takoj pretepesti z jermenji. Drugo veš vse. Zdaj te pa prosim, daj mi drug križ, ker so mi mojega tako hudobno zdrobili.»

Med tem priprostim pripovedovanjem vrlega dečka se mati ni mogla ubraniti solzam pravega veselja. Nekaj časa hodi po sobi. Potem poklekne k postelji svojega otroka

Gospod Zoff je prišel na svoje sedanje mesto iz največjega spodnještajarskega nemčurskega gnezda, iz Celja. Med našim ljudstvom pa se že udomačuje pregovor, ki se izključno nanaša na Nemce, da vse slabo, kar doleteva štajarske Slovence, izhaja iz Celja. Tudi Zoffa je prinesel vladni veter iz Celja. Ob prsih Štepišnikovih, Rakuševih, Eksovih se je nasrkal duha, ki Slovincem nikakor ni prijazen. In ta duh diha sedaj gospod Zoff z odprtimi ustmi v Slovengradcu. Posebno rad se obrača proti nemško-slovenski meji v marenberskem okraju. Morda misli, da bo s svojim dihom kar naenkrat zadušil obmejne Slovence? Toda gospod Zoff se moti. Prej bo on pobral svoja sila in kopta iz Slovengradca nego bo zadnja slovenska pesem odmevala raz radlske planine.

Občina Sv. Primoža nad Muto dela gospodu Zoffu veliko žalost, ker ima na županjskem stolu narodnega Slovence. Gospod Zoff pa ima zavedne Slovence tako rad kakor mačeha pastorko. Zato se dogaja, da župan iz Št. Primoža in vodja okrajnega glavarstva iz Slovengradca ne občujeta ravno najljubeznivejše med seboj. Zraven tega se še gospod Zoff vedno ni privadil tudi ostremu zraku marenberskih in slovengraških gora, kajti opazuje se, da je pogosto hripavega glasu, ki ne ugaja ušesu, posebno slovenskemu ne. Vsled hripavosti pa se glasi njegov glas tako odurno, kakor kadar se zdira kak hud gospodar nad svojim hlapcem.

Župan iz Št. Primoža je bil načelnik krajnega šolskega sveta pri Št. Jerneju. Prišel je navskriž s šolskim vodjo in cela preporna reč je prišla pred okrajni šolski svet, kateremu načeljuje sedaj gospod Zoff kot vodja slovengraškega glavarstva. Slovenski župan je stal torej pred gospodom Zoffom. In ta mu je začel pridgovati na dolgo in široko v nemškem jeziku o dolžnostih in pravicah krajnega šolskega načelnika. Župan je prosil, naj vsaj slovenski govori, a Zoff je rekel, naj bo tiho, kajti sedaj govori on, gospod Zoff, vodja slovengraškega glavarstva. In končal je celi svoj govor s tem, da mu je rekel, če se ne bode ravnal po njegovih navodilih, ga bode kaznoval s 50 gld. globe. Župan pa bi mu rad razjasnil celo zadevo, in zato ga je prosil, naj mu bo dovoljeno nekoliko v slovenskem jeziku govoriti, a gospod Zoff je odgovoril: Haben Sie mich verstanden? Wir sind schon fertig! Ali ste me razumeli? Sva že gotova! Kmalu potem je bila seja okrajnega šolskega sveta, in v tej seji se je določila globa 50 gld. za slovenskega župana iz Št. Primoža nad Muto. Mogoče, da se je vodja okrajnega glavarstva kje dal poučiti o

preporni zadevi, a pri slovenski stranki tega ni storil. In vendar, da se resnica prav spozna, treba je slišati oba zvona.

Drugi slučaj! Nekdo je hotel dobiti pri županu od Št. Primoža nad Muto živinski list. Ta pa zahteva najprej ogledni list. Ker tega stranka ni imela, ji odreče župan, kakor je postavno, tudi živinski list. In vsled tega je bil poklican na uradni dan v Marenberg. Zopet je stal slovenski župan pred gospodom Zoffom. Najprej ga vpraša visoki gospod, ali je že izročil posle krajnega šolskega načelnika svojemu nasledniku. Kajti omeniti moramo, da je bil župan tudi odstavljen od načelnštva takrat, ko se mu je določila globa 50 gld. Ker še ni potekel obrok, v katerem je bil župan dolžen odložiti svoje posle, še tega tudi res ni storil. In tako je tudi sedaj vodji glavarstva odgovoril. Na to mu odgovori gospod Zoff jako ljubeznivo: »Ako ne boste tega izročili, pridem jaz s žandarji k Vam!« Potem se je začela razprava o živinskem listu. Govoril je le gospod Zoff, in govoril je tako glasno in rabil take besede, da se mu je župan, ki je le priprosti kmet, kar čudoma čudil. Rekel je tudi, da je škoda za občino, da ima takega župana ter obljubil županu, da bo ga tudi od županstva odstavil. In zopet mu je narekel globo 50 gold. Doslej še župan ni ničesar smel govoriti v svojo obrambo. Dovedel pa je s seboj štiri može kot priče. Prosil je torej, naj vsaj ti smejo govoriti. A gospod vodja je rekel, da on ničesar ne potrebuje. Ko so moške vendar po sili hoteli govoriti, rekel jim je z močnim, čudno močnim glasom, da naj bodo tiho, da on ničesar ne potrebuje. Župan pa še vedno ni nehal in vsaj toliko je dosegel, da mu je gospod vodja stavil nekatera vprašanja. Nazadnje prosi tudi gospod župan, naj se mu obsodba na 50 gld. da tudi pismo, da lahko vloži priziv. Toda do danes še se mu ni vročila pismena obsodba, akoravno je od iste dobe preteklo že pet mesecev.

Tako ravna gospod Zoff s slovenskimi župani. Mogoče, da bo postal gospod Zoff glavar okrajnega glavarstva v Slovengradcu, kajti pri nas je vse mogoče. Toda Slovenci si usojajo pred imenovanjem izreči vsaj jedno prošnjo. Naj se gospodu Zoffu v dekretu ostro zabiči objektivno občevanje s strankami in ako mogoče, naj se mu pošlje z dekretom vred tudi knjiga »Olikani Slovenec«.

Štev. 35. »Slov. Gospodarja,« katera je priobčila navedeni članek, je c. kr. državno pravdnistvo v Mariboru zaplenilo.

Podpisani poslanci si dovoljujejo vprašati gospoda ministerskega predsednika:

I. Ali je Nj. ekselence voljna ukreniti,

zovito bičali. Izdati bi bila morala tudi bivališče misijonarjev. A največje muke so bile zastoni, dečka nista zinila besedice. Jeza sodnikov se je posebno obrnila na malega Tuana. Mislili so, da bodo vsaj tega otroka odvrnili od sv. vere. Rabelj mu pokaže velike klešče in ker se jih nič ne boji, mu odtrgajo osem koščkov mesa od telesa. A Dominik ostane stanovit.

(Dalje prihodnjič.)

Smešnice.

Gost: »Krčmar, vaš pes je pa vendar grozno nadležen! Že nekolikokrat sem ga spodil, pa se že zopet smuče okoli mene!«

Krčmar: »Ni nadležen, ne, le pameten je tako! On dobro ve, da imate vi tisti krožnik, s katerega navadno on jé!«

Polkovni zdravnik čvrstemu novinecu: »Imaš li kaj napak?« Novinec: »Jezik se mi nekoliko zapleta.« Zdravnik: »To nič ne de; pri vojaki je itak treba molčati!«

Častnik: »Infanterist Lisjak, vaša leva hlačnica je daljša od desne. Kaj je to?« Lisjak: »Ponižno, meldam, gospod lajtnanč, to je od tega, ker je bil včeraj, geldtak, in sem ves denar, ki sem ga, fasal, v levi žep, ferzorgal!«

in poljubi njega lica. Vroča solza pade na Francevo čelo.

«Kaj delaš, mati? Ti jočeš?»

«To so solze veselja, ker si bil vreden za Boga trpeti. Dobil boš drug križ pa dragocen. Shranila sem ti ga za dan prvega sv. obhajila. Zdaj pa ti naj bode v spomin na prve bolečine, ki si jih trpel za Kristusa. Ta križ je nosil poprej tvoj stric, Dominik Tuan, ki je še bil bolj mlad kakor si ti, ko je dal svoje življenje za sveto vero. Naj blagoslovi mladi mučenec iz nebes tebe in mene, da zvesta ostaneva do konca in tudi svoje življenje žrtvujeva za Kristusa, ako je njegova volja.»

«Bog daj,» odgovori Franc. Zdaj pa me, ljuba mati, razveseli s tem, da mi pripoveduješ zopet o mojem ljubem in svetem stričku.»

In mati je pripovedovala o majhnem Dominiku, ki je bil v krvavem preganjanju leta 1859 ob enem z nekaj starejšim dečkom, ki je že obiskoval latinsko šolo in se tudi Dominik imenoval, v Namdinu postavljen pred paganskega sodnika. Z njima je bil pred sodbo poklican tudi katehet Peter Vin, ki je novovernike podučeval v krščanskem nauku. Dečka bi bila morala najprvo krivo pričati, da je Vin duhovnik. Ker sta se tega branila, so jih privezali na štiri kole in gro-

da se natančno in nepristransko preiščejo vse obtožbe, katere je prinesla dne 1. septembra 1898. št. 35. «Slov. Gosp.» nasproti gospodu vodju c. kr. okrajnega glavarstva v Slovengradcu?

II. Kaj namerava Nj. eksclenca storiti, da cesarski uradniki s slovenskim ljudstvom občejujo prijazno in nepristransko?

Istotako si dovoljujejo podpisani poslanci vprašati Njegovo eksclenco pravosodnega ministra:

Kaj misli Njeg. eksclenca ukreniti, da se v bodoče ne bodo več dogajale take konfiskacije, ki so po najtrdnem prepričanju podpisanih poslancev popolnoma neopravičene.

Dunaj, dne 27. oktobra 1898.

J. Žičkar in 22 tovarišev.

Državni zbor.

Na Dunaju, 2. novembra.

Razprava o kugi.

Pretečeno leto so prinesli na Dunaj nekateri zdravniki iz vzhodne Indije, kamor so se napotili preiskovat ondi razsajajočo kužno bolezen, tako imenovane kužne bacile, to je glivice, ki povzročujejo kugo. Po nepredvidnosti je prišel nek sluga v dunajski bolnišnici, Bariš, s temi semeni v dotiko; kuga se ga polasti in Bariš umrje. Tudi zdravnik dr. Müller, ki je prinesel one bacile iz Indije na Dunaj in ki je ozdravljaval Bariša, je umrl za kugo. Zbolela je za kugo še tudi postežnica Pecha, ki je te dni umrla. Lahko je razumljivo, da je nastal med dunajskim prebivalstvom vsled tega velik strah. Tujci so kar odhajali, hoteli so se izprazniti, rokodelci in obrtniki so trpeli velikansko škodo. Vložili so torej dunajski krščanski socijalisti, na čelu njim Gregorig, interpelacijo do vlade, zakaj trpi, da se kužne glivice raznašajo in zakaj ne skrbi, da se izvršijo potrebna popravila v bolnišnici? Grof Thun je v torek 25. okt. odgovoril na to interpelacijo; toda Gregorig ni bil zadovoljen z odgovorom in je zahteval od zbornice, naj se o tej zadevi začne razprava v prihodnji seji 27. oktobra. Ker je vsa zbornica želela, naj se stvar pojasni na vse strani, se je soglasno sklenilo, da se ima razprava začeti pretečeni četrtek. In res, ves dan do poznega večera se je govorilo o kugi.

Dunajski krščanski socijalisti so bili proti temu, da se nevarna kužna semena shranjujejo sredi mesta; pa so stvar grozno pretiravali. Gregorig na primer je trdil, da so spustili neko s kužnimi semeni zastrupljeno podgano v kanal, ki je potem zastrupila druge podgane, ki raznašajo zdaj kugo po vseh kotih dunajskega mesta; potem, da so vrgli čreva okuženih mrličev v kanal itd.

Naučni minister, kakor tudi vodja zdravstvenega sveta dr. Kusy sta mirno in stvarno razjasnila to zadevo ter odločno oporekala trditvam Gregoriga. Dokazovala sta, da je velika sreča za celo človeštvo, da so se našle kužne glivice, ki se zdaj znanstveno preiskujejo, da se bo moglo kugi priti v okom. Krščanski socijalisti so kričali vmes: »naj se preiskujejo ta semena, pa ne sredi mesta!« Do kakšnega sklepa ni prišlo, vlada je storila, kar je v teh okoliščinah storiti mogla, da se kuga ne razširja.

Pogodba z Ogersko.

Po večdnevni obravnavah zastran pogodbe z Ogersko je prišlo v pogodbinskem odseku do glasovanja dne 26. oktobra. V imenu levičarjev je predlagal dr. Gros, naj se o tej zadevi preide na dnevni red. Kdo vé, kakšni nasledki bi nastopili, če se zavrže pogodba v odseku in sprejme predlog dra. Grosa? Zdaj pa se je pripetilo nekaj celó nepričakovanega. V odseku za pogodbo, ki šteje 48 udov, sedi 28 desničarjev in 20 levičarjev. V seji 26. oktobra je manjkalo 13 desničarjev; levičarji so bili skoraj vsi navzoči in so imeli večino. Ko bi bili vsi levičarji glasovali proti pogodbi, bi se bila

tudi zavržla. Toda zastopniki Italijanov, ustavovernih veleposestnikov in tako imenovane proste nemške zveze, skupaj 7 levičarjev je potegnilo z desnico, tako da je bil zavržen predlog dra. Grosa in se je sklenilo, naj se začne podrobna obravnavo o vladnem predlogu. Levičarji so rešili vlado, ker je manjkalo toliko število desničarskih poslancev. Kakšna nemarnost se je pokazala zopet pri tej priliki na desnici! Nekaterim poslancem ni kar nič mar zato, da izvršujejo sprejete dolžnosti. Ali se more vlada zanašati na tako večino, če poslancev takrat ni v seji, kadar se potrebujejo? Nemarnost naših (ne slovenskih poslancev, ti so navadno v zbornici) desničarskih poslancev je zakrivila, da se je zadeva s celjsko gimnazijo tako grozno zavozila; njihova lenoba je kriva, da smo propadli pri nekaterih zborovanjih; zdajšnja njihova brezbriznost pa bi bila lahko pomagala levičarjem do krmila.

Nemška levica razbita.

Vsled tega, kar smo ravno zdaj omenili, da so poslanci izmed ustavovernih veleposestnikov in proste nemške zveze glasovali za vlado, so sklenile tri največje skupine izmed nemških levičarjev, namreč nemški narodnjaki, nemški naprednjaki in krščanski socijalisti, da preneha njihova nemška zveza; želijo pa, da v nemških narodnih zadevah postopajo še skupno. Vlada grofa Thuna je zdaj na konju. Kar se ni posrečilo »železni roki« grofa Badenija, ne njegovemu nasledniku Gavču, to je dosegel grof Thun, da ima za pogodbo močno večino.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Kuga na Dunaju.

Tudi strežnica Albertina Pecha je že umrla za kugo. To je zadnja oseba, pri kateri se je pokazala nevarna bolezen. Zatrjuje se od kseh strani, da sedaj ni nobene nevarnosti več. Vendar še bodo za nekaj časa ostale vse one osebe osamljene in zaprte, ki so prišle v kako si bodi dotiko z umrlimi. Zdravniki in strežniki ter strežajke so dobili od cesarja odlikovanje za vestno izpolnjevanje svojih dolžnostij v nevarni bolezeni. Usmiljena sestra Valfrieda, strežnica Hohegger in Göschl, o katerih smo zadnjekrat poročali, niso obolele za kugo, kakor se je skrajja mislilo. Sestra Valfrieda in Göschl sta že popolnoma zdravi, Hohegger pa ima drugo bolezen, namreč črevesno in živčno vnetje. Zagotovo se upa, da bo ozdravela.

Štajarsko. Na shodu jareninskega političnega društva v Št. Jakobu je govoril poslanec g. Robič ter rekel med drugim: »Pri nas imamo skoraj same nemške uradnike, mi pa zahtevamo slovenščine zmožnih uradnikov. Mi ne sovražimo Nemcev; naj le imajo svoje pravice, za Slovence pa iste zahtevamo, kot je imajo Nemci. Novo društvo bo kazalo pot, po kateri si lahko pridobimo to pravico. Povdarja tudi krivico, ki se nam godi v deželni zbor v Gradcu, kjer imamo le 8 izvoljenih poslancev, katerih bi morali imeti 20, ker je tretjina Štajarskega slovenska. Dobro pa je za nas, da imamo svojega zastopnika v deželnem odboru, v katerem ima dostikrat priliko se potegovati za Slovence.« Ko gosp. poslanec zanimivo poročilo konča, mu zborovalci soglasno izrečejo zaupanje in zahvalo za njegovo vrlo delovanje.

Vnanje države.

Nemško. Nemški cesar in cesarica sta že dospela v sveto deželo, kjer obiskujeta sedaj različne pomenljive kraje. Nasproti ondotnim nemškim katolikom se izkazuje cesar v dejanju in besedi jako naklonjenega.

Francosko. Ministerski predsednik je postal Dupuy, ker je Brisson moral odstopiti. Med Anglijo in Francosko so še vedno napete razmere zaradi Fašode, koja deželo bi radi imeli Francozi in Angleži.

Cerkvene zadeve.

Cerkvena slovesnost v Št. Pavlu.

V začetku tega leta smo v «Slov. Gosp.» izrazili svoje veselje in srečo, da smo prvokrat v novi cerkvi obhajali god svojega farnega patrona. 16. dan tega meseca pa je bil za nas še veliko srečnejši dan. Na ta dan so nam mil. knez in škof posvetili novo cerkev. Dolgo časa sem so bile naše misli obrnjene na ta veseli dan in smo se tudi pripravljali, da prevzvišenega nadpastirja dostojno vsprejmemo in ob enem cerkveno slovesnost koi kor mogoče povzdignemo. Navzlic slabemu vremenu se je veliko storilo, veliko pa je moralo izostati.

Na večer 15. oktobra so se mil. knez in škof pripeljali do Št. Petra, kjer so jih pričakovali preč. g. dekan braslovski, g. župnik Št. Peterski in domači g. župnik Št. Paveljski g. Zanier in precej ljudstva iz Št. Petrske župnije. Na meji domače župnije in Št. Petrske pa jih je pričakoval pevski zbor pod vodstvom g. učitelja A. Schmitta v narodni noši iz preteklega stoletja. Tu jih najprvo pozdravi učenka Hilda Sadnik in jim nudi sopek, zbor pa jim zapoje papeževo himno. Mil. knez in škof so se zahvalili in izrazili svoje veselje zaradi udanostnega pozdrava, potem pa so se peljali naprej do prve Marijne kapele v Latkovi vasi, ktero so obljubili med potom blagosloviti. Pri kapeli se je zbralo, čeravno je hudo deževalo, veliko ljudstva; zarad prihoda mil. kneza in škofa so imeli tudi tukajšnji fabričani prosti popoldne. Pri kapeli so jih pričakovala tudi belo oblečena dekleta z gorečimi svečami v rokah, ki so malo poprej v procesiji prinesle Marijin kip za novo kapelo od farne cerkve sem. Ko so se mil. g. knez in škof pripeljali do kapele, jih pozdravi zlasti v imenu Šent Paveljske mladine gospodična Olga Zanier in jim poda sopek. Ker je bila takrat zaradi nalezljive bolezni tukajšnja šola zaprta, niso mogli otroci mil. kneza v vrstah pričakovati, kakor so se že dolgo poprej veselili. Za pozdrav so se mil. knez in škof prijazno zahvalili, nato so blagoslovili novo kapelo, potem pa smo šli kolikor je bilo mogoče vsled slabega vremena v procesiji do nove Št. Paveljske cerkve. Krasno je bilo videti, kako so bila vsa okna Št. Paveljske vasi razsvetljena in okna v Dolenji vasi, skozi katero smo šli. Ves prostor pred cerkvijo in okoli cerkve je bil s smrekami zasajen, skoz vas do farovža pa so bile v dveh vrstah čedno postavljene smreke, med katerimi so se mil. knez in škof do farovža peljali. V začetku vrste in pa vstric nove cerkve stala sta po dva štirivoglata stebra s smrečjem in venci okinčana. Stolp in hiše so bile vse v zastavah. Požarna bramba tukajšnje tvornice je skrbela za red pri obilnem številu ljudstva. Na treh krajih fare se je streljalo, žal da nam je dež preveč nagajal.

Koj po prihodu mil. kneza in škofa je bila procesija v cerkev s sv. ostanki in tam molitev, kakor ukazujejo cerkvene postave. Na večer so mil. knezu in škofu tukajšnji pevci pod vodstvom gsp. nadučitelja Josipa Vidica priredili podoknico.

Drugi dan je bila najprvo procesija iz farovža na tisti kraj, kjer so bili shranjeni ostanki svetnikov, in nato so se pričeli sv. obredi za posvečevanje cerkve. Čeravno je bilo slabo vreme, vendar je ljudstvo vstrajalo do konca svetih in pomenljivih obredov. Mil. knez in škof so posvetili cerkev, veliki altar in pa stranski altar, ki je posvečen Mariji Lurški. Navzlic dolgotrajnim svetim obredom so mil. knez in škof sami služili sveto mašo in končno so se podali na prižnico in so nam še s prav krepkim glasom, dasi je bilo proti dvem popoldan, razlagali besedo božjo. Opozorili so nas na imenitnost in velik pomen slavnosti za Št. Paveljčane in ko so potem razlagali evangelijske besede »danes je tej hiši zveličanje došlo« so med drugim povdarjali tudi to, kako skrbi sveta